

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/77/2016
Identifikačné číslo spisu: 7013201537
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7013201537.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: FLAGA, spol. s.r.o., so sídlom Pezinok, Šenkvicá 14/A, zastúpeného spoločnosťou Lukačka, s.r.o., so sídlom Bratislava, Tehelná 25, proti žalovanému Okresnému úradu, odboru starostlivosti o životné prostredie Spišská Nová Ves, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 2013/00883 zo dňa 19. septembra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/234/2013-51 zo dňa 17. februára 2016 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/234/2013-51 zo dňa 17. februára 2016 potvrdzuje.

Účastníkom nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom č. k. 7S/234/2013-51 zo dňa 17.02.2016, Krajský súd v Košiciach zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2013/00883 zo dňa 19.09.2013, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Mesta Spišská Nová Ves č. spisu OÚPSP-2260/8219/2013 zo dňa 22.05.2013, ktorým bola žalobcovi podľa § 8 ods. 3 zákona č. 401/1998 Z.z. o poplatkoch za znečisťovanie ovzdušia (ďalej len „zákon č. 401/1998 Z.z.“) a za porušenie povinností uvedených v § 6 ods. 4 zákona č. 401/1998 Z.z. uložená pokuta vo výške 100 eur, pričom porušenie povinností spočívalo v tom, že žalobca nedodrжал termín priznania poplatkov v roku 2013, v roku 2012 a v roku 2011.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že žalobca sa správneho deliktu, za ktorý mu bola napadnutými rozhodnutiami uložená pokuta, dopustil. V správnom konaní bolo preukázané, že žalobca si v zákonom stanovenej lehote nespĺnil povinnosť, vyplývajúcu z ustanovenia § 6 ods. 4 zákona č.

401/1998 Z.z., pretože neoznámil Mestu Spišská Nová Ves za malý zdroj znečisťovania - čerpaciu stanicu pohonných hmôt pre LPG, Harichovská cesta, Spišská Nová Ves, spotrebu palív a surovín a ďalšie údaje potrebné na zistenie množstva a škodlivosti znečisťujúcich látok vypustených do ovzdušia za uplynulý rok. Učinil tak až 17.04.2013, kedy mu doručil tieto údaje za rok 2012 a dňa 19.04.2013 oznámenie doplnil o údaje za roky 2011 a 2010.

Krajský súd k námietke žalobcu, že formulácia správneho deliktu v prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu nekorešpondovala s ustanovením § 6 ods. 4 č. 401/1998 Z.z., a že bola gramaticky a logicky nezmyselná s tým, že odkazovala na porušenie neexistujúcej povinnosti uviedol, že formulácia správneho deliktu tak, ako vyplývalo z napadnutého rozhodnutia neodrážala citáciu predmetného zákonného ustanovenia, avšak z tejto vyplývalo, že sa jednalo o správny delikt, za ktorý mu bola uložená pokuta. Podľa názoru krajského súdu to nemalo za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože išlo o zrejmu nesprávnosť, ktorej odstránenie sa dalo dosiahnuť prostredníctvom inštitútu opravy chyby, resp. zrejmej nesprávnosti.

Krajský súd v rozhodnutí uviedol, že pokiaľ žalobca nesúhlasil s kategorizáciou predmetnej čerpacej stanice ako malého zdroja znečisťovania ovzdušia, mal možnosť v zmysle § 31 ods. 9 zákona č. 137/2010 Z.z. o ovzduší požiadať o vymedzenie zdroja znečisťovania ovzdušia príslušný orgán životného prostredia, ktorý by o uvedenom rozhodol rozhodnutím. Žalobca z vlastnej iniciatívy oznámil Mestu Spišská Nová Ves údaje v zmysle § 6 ods. 4 zákona č. 401/1998 Z.z. a bez využitia riadneho opravného prostriedku sa právoplatným stalo aj rozhodnutie, ktorým mu bol predmetný poplatok za znečisťovanie ovzdušia na základe ním oznámených údajov vyrubený.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a domáhal sa aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobnému návrhu žalobcu a zruší rozhodnutie žalovaného aj rozhodnutie Mesta Spišská Nová Ves a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a uloží povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

Žalobca v odvolaní namietal, že krajský súd vec nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a podľa § 205 ods. 2 písm. f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu opis správneho deliktu, vo výroku napadnutého rozhodnutia bol logicky a gramaticky nezmyselný a odkazuje na porušenie neexistujúcej povinnosti. Takéto rozhodnutie nemôže zakladať práva a povinnosti a nemôže byť vykonateľné.

Žalobca k argumentácii týkajúcej sa zariadenia čerpacej stanice pohonných hmôt pre LPG ako malého zdroja znečistenia uviedol, že čerpace stanice látok, uvedených v prílohe č. 1 vyhlášky č. 410/2012 Z.z. sú ako stacionárne zdroje znečisťovania ovzdušia členené na veľké zdroje, stredné zdroje alebo malé zdroje znečisťovania podľa prahových kapacít, ktoré sú stanovené len pre veľký zdroj a stredný zdroj znečisťovania. Malým zdrojom znečisťovania je technológia s kapacitou menšou ako je prahová kapacita pre stredné zdroje. Pod číslom kategórie 4.5 prílohy č. 1 vyhlášky 410/2012 Z.z. sú stanovené prahové kapacity pre veľký zdroj a stredný zdroj pri samostatných prečerpávacích zariadeniach palív, mazív, petrochemických výrobkov a iných organických kvapalín s tlakom pár podľa prílohy č. 3 druhej časti bod 2.2., pričom z okruhu látok, pre ktoré sa určujú prahové kapacity pre veľký zdroj, stredný zdroj a tým aj pre malý zdroj znečisťovania sa vylučujú skvapalnené uhľovodíkové plyny (LPG) a stlačený zemný plyn naftový (CNG). Aby bolo možné čerpace stanice LPG považovať za malý zdroj znečisťovania, nesmeli by byť vylúčené v prílohe č. 1 bod 4.5 citovanej vyhlášky, a aj pri nich musela byť stanovená prahová kapacita pre ich zaradenie do kategórie veľkých, stredných alebo malých zdrojov znečistenia ovzdušia. Čerpacia stanica LPG nepodlieha kategorizácii ako stacionárny zdroj znečisťovania, nemožno ju považovať za malý zdroj znečistenia ovzdušia.

Žalobca predložil na podporu svojej argumentácie rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Sp/13/2014-8 zo dňa 08.09.2014 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/88/2014 zo

dňa 25.10.2016, ktoré nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 19.12.2016. Uvedené rozhodnutia sú podľa žalobcu významné pre odvolacie konanie, nakoľko záväzne riešia identickú a kľúčovú otázku tohto konania, ohľadne ČSLPG ako zdroja znečisťovania ovzdušia.

K odvolaniu žalobcu sa svojim podaním vyjadril žalovaný, že čerpacia stanica LPG bola vydaním rozhodnutia Mesta Spišská Nová Ves zakategorizovaná ako malý zdroj znečisťovania ovzdušia. Súhlas bol vydaný pre spoločnosť Slovnaft a.s. ako vtedajšieho prevádzkovateľa zdroja znečisťovania ovzdušia. K predmetnému súhlasu bol predložený odborný posudok, v ktorom sa na str. 28 uvádzalo, že čerpacia stanica LPG môže byť sama o sebe zdrojom znečisťovania ovzdušia alebo môže byť súčasťou zdroja znečisťovania, ktorý obsahuje aj ďalšie zariadenia a technológie. Prevádzkovateľ akceptoval zaradenie čerpackej stanice LPG ako malý zdroj znečisťovania ovzdušia. K zmene kategorizácie čerpacích staníc LPG na malé zdroje došlo vyhláškou č. 706/2002 Z.z., ktorá nadobudla účinnosť 01.01.2003. Podľa uvedenej vyhlášky kategorizácia čerpacích staníc bola definovaná v prílohe č. 2 vyhlášky ako bod 4.40-čerpacie stanice pohonných hmôt okrem skvapalnených uhlíkovodíkových plynov a stlačeného ZPN podľa projektovaného alebo skutočného ročného obratu 100 m³ za rok. Bod 1 nachádzajúci sa za tabuľkovou časťou prílohy č. 2 hovorí, že technológia s kapacitou menšou ako je prahová kapacita pre stredný zdroj sa začleňuje ako malý zdroj. Chápanie čerpacích staníc LPG ako malého zdroja znečisťovania ovzdušia sa nezmenilo a uvedené vyhlášky a usmernenia z roku 1998-2005 sú v platnosti. Žalovaný nemal k dispozícii žiadne novšie usmernenia. Aj keď sa vo vyhláške č. 410/2010 Z.z. nenachádza konkrétne definovaná technológia „čerpacia stanica LPG“ neznamená to, že nie je zdrojom znečisťovania ovzdušia.

K tvrdenej logickej a gramatickej nezmyselnosti výroku a odkazu na neexistujúcu povinnosť uviedol, že z hľadiska terminológie je výraz „priznanie poplatkov“ ekvivalentom výrazu „oznámenie údajov potrebných na zistenie množstva a škodlivosti znečisťujúcich látok vypustených do ovzdušia za minulý rok“, obidve možnosti pri písomnom styku s orgánom ochrany ovzdušia sú podkladom pre výpočet poplatkov za znečisťovanie ovzdušia. Ďalej uviedol stanovisko Ministerstvo životného prostredia SR č. 1225/2005-6.1. zo dňa 03.11.2005, bod. 3 v ktorom sa uvádzajú parafíny s výnimkou metánu ako znečisťujúce látky vypúšťané z čerpacích staníc LPG. Trval na kategorizácii čerpackej stanice LPG ako malého zdroja znečisťovania ovzdušia a požadoval, aby predmetné odvolanie žalobcu bolo zamietnuté v plnom rozsahu.

III.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP). V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 1137/2010 Z.z. o ovzduší zdrojom znečisťovania ovzdušia je aj stacionárny zdroj, ktorým je technologický celok, sklad alebo skládka palív, surovín a produktov, skládka odpadov, lom alebo iná plocha s možnosťou zaparenia, horenia alebo úletu znečisťujúcich látok alebo iná stavba, objekt, zariadenie alebo činnosť, ktorá znečisťuje, môže znečisťovať ovzdušie; vymedzený je ako súhrn všetkých zariadení a činností v rámci funkčného celku a priestorového celku.

Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia stacionárne zdroje sa podľa miery ich vplyvu na ovzdušie alebo podľa rozsahu znečisťovania ovzdušia členia na

a/ veľký zdroj, ktorým je osobitne závažný technologický celok,

b/ stredný zdroj, ktorým je závažný technologický celok, ak nie je súčasťou veľkého zdroja,

c/ malý zdroj, ktorým je ostatný technologický celok, plochy, na ktorých sa vykonávajú práce, ktoré môžu spôsobiť znečisťovanie ovzdušia, skládky palív, surovín, produktov a odpadov a stavby, zariadenia a činnosti znečisťujúce ovzdušie, ak nie sú súčasťou veľkého zdroja alebo stredného zdroja.

Podľa § 8 ods. 3 cit. zákona za nesplnenie povinností, uvedených v § 6 ods. 4 a určených v rozhodnutí obce, vydanom podľa § ods. 6 uloží obec prevádzkovateľovi malého zdroja pokutu do 663,887 eura.

Podľa prílohy 1 zákona č. 401/1998 Z.z. o poplatkoch za znečisťovanie ovzdušia ostatnými znečisťujúcimi látkami podľa 4. sadzobnej triedy okrem iných sú aj parafíny okrem metánu.

IV.

Rozhodnutie žalovaného týkajúce sa sankcie za porušenie povinností prevádzkovateľa malého zdroja znečistenia ovzdušia bolo napádané z dvoch základných dôvodov, pre nesprávnosť resp. nezákonnosť formulácie porušenej povinnosti a spochybnenie toho, že prevádzka žalobcu je správne kvalifikovaná ako malý zdroj znečistenia ovzdušia.

Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 401/1998 Z. z. o poplatkoch za znečisťovanie ovzdušia prevádzkovateľ malého zdroja znečisťovania ovzdušia je povinný každoročne do 15. februára oznámiť obci za každý malý zdroj znečisťovania ovzdušia spotrebu palív a surovín, z ktorých znečisťujúce látky vznikajú a ďalšie údaje potrebné na zistenie množstva a škodlivosti znečisťujúcich látok vypustených do ovzdušia za uplynulý rok, najmä o druhu a kvalitatívnych ukazovateľoch palív a surovín, počte prevádzkových hodín malého zdroja znečisťovania ovzdušia a o druhu a účinnosti odlučovacích zariadení.

Podľa výroku rozhodnutia o uložení sankcie porušenie povinnosti spočívalo v tom, že žalobca nedodrжал termín priznania poplatkov v roku 2013, v roku 2012 a v roku 2011.

Najvyšší súd k formulácii správneho deliktu uviedol, že vzhľadom na súčasnú konkretizáciu zákonného ustanovenia, ktoré porušenie je žalobcovi vytýkané, z rozhodnutia nepochybne vyplýva, za aký správny delikt bola žalobcovi uložená pokuta. Za daných okolností, keď žalobca na základe oneskorene nahlásených údajov poplatky riadne zaplatil, pričom sa jedná o podnikateľa v danej oblasti akceptoval vyjadrenie žalovaného, výrok rozhodnutia je ohľadne určenia porušenia zákonnej povinnosti dostatočne určitý nakoľko z hľadiska terminológie je výraz „priznanie poplatkov“ ekvivalentom výrazu „oznámenie údajov potrebných na zistenie množstva a škodlivosti znečisťujúcich látok vypustených do ovzdušia za minulý rok“, obidve možnosti pri písomnom styku s orgánom ochrany ovzdušia sú podkladom pre výpočet poplatkov za znečisťovanie ovzdušia.

Pokiaľ sa týka dôvodnosti a správnosti kvalifikovania prevádzky žalobcu ako malého zdroja znečistenia ovzdušia, poukazuje Najvyšší súd na skutočnosť, že správnosť takéhoto zaradenia nebola sporná ani v dobe, keď prevádzkovateľom čerpacej stanice LPG bol právny predchodca žalobcu, ani po jej prevzatí žalobcom, naviac žalobca sám a dobrovoľne oznámil skutočnosti potrebné pre výpočet poplatku z titulu prevádzkovania malého zdroja znečistenia ovzdušia. K argumentácii nezaradením resp. vylúčením takéhoto zariadenia z príslušnej prílohy k vyhláske 356/2010 poukazuje Najvyšší súd na potrebu zohľadnenia súvisiacich ustanovení § 3 ods. 1 zák. č. 137/2010 Z.z. v spojení s ust. § 3 ods. 2 písm. c) zák. č. 137/2010 Z.z. pričom aj prípadná možná pochybnosť o správnosti použitej systematiky výkladu bola v súlade s platnou právnou úpravou odstránená tým, že Obvodný úrad životného prostredia ako príslušný orgán verejnej správy vydal postupom v zmysle 3 ods. 5 v spojení s ust. § 31 ods. 9 zák. č. 137/2010 Z.z. stanovisko vo veci kategorizácie predmetnej prevádzky ako malého zdroja znečistenia ovzdušia. Takýto záver korešponduje aj so záverom zmieňovaného odborného posudku vypracovaného Ing. Y. W., že čerpacia stanica môže byť sama o sebe zdrojom znečisťovania ovzdušia, lebo môže byť súčasťou zdroja znečisťovania, ktorý obsahuje aj ďalšie zariadenia a technológie, ktorý bol vyžiadaný v súvislosti s povoľovaním prevádzky pre právneho predchodcu žalobcu, pre spoločnosť Sloznaft, a. s., Vlčie hrdlo Bratislava.

Najvyšší súd považuje za jednoznačne preukázané, že predmetná čerpacia stanica LPG je malým zdrojom znečisťovania ovzdušia, tento záver sa opiera okrem výkladu právnej úpravy aj o oboznámený záver odborného posudku vypracovaného posudzovateľom Ing. Y. W., stanovisko Ministerstva životného prostredia SR dňa 03.11.2005, vypracované na základe požiadavky U. (právneho predchodcu žalobcu) zo dňa 20.10.2005, ako aj stanoviskom Obvodného úradu životného prostredia Spišská Nová Ves zo dňa 11.07.2011, vypracované na základe žiadosti Mestského úradu Spišská Nová Ves o určenie kategorizácie zdroja znečisťovania (predmetnej čerpacej stanice) zo dňa 12.06.2011. Napriek tomu, že vo vyhláske č. 410/2010 Z.z. sa nenachádza konkrétne uvedené technológia „čerpacia stanica LPG“ ako možný malý zdroj znečistenia ovzdušia neznamená to, že nie je zdrojom znečisťovania ovzdušia.

Naviac pokiaľ mal žalobca dôvodnú pochybnosť o správnosti začlenenia a kategorizácie svojej prevádzky ako zdroja znečisťovania ovzdušia, mohol v zmysle § 31 ods. 9 zákona č. 137/2010 Z.z. o ovzduší požiadať príslušný úrad o nové stanovenie kategorizácie predmetného zdroja, preukázateľne však takúto možnosť nevyužil.

Len na doplnenie najvyšší súd uvádza, že vzhľadom na jednoznačnosť uvedených záverov sa v prejednávanej veci necíti byť viazaný právnym názorom obsiahnutým v rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Sp/13/2014-18 v spojení s rozsudkom NS SR 8Sžo/88/2014 zo dňa 25.10.2016, týkajúceho sa posudzovania inej čerpacej stanice LPG toho istého prevádzkovateľa v katastri Mesta Trebišov vo veci poplatku za znečistenie ovzdušia nakoľko tieto rozhodnutie sú záväzné len pre konkrétnu vec, naviac z nich ani nevyplývalo, že by otázka kategorizácie prevádzky ako malého zdroja znečistenia bola riešená aj postupom zabezpečenia stanoviska príslušného úradu životného prostredia v zmysle § 3 ods. 5 v spojení s § 31 ods. 9 zák. č. 137/2010 Z.z., prípadne zohľadnením ďalších vecne súvisiacich listín

V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom krajského súdu a nepovažujúc námietky odporcu vznesené v odvolaní za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň odkazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže navrhovateľ hoci bol v konaní úspešný si žiadne trovy konania nevyčísľil a odporcovi v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.